

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 11C/156/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112227089
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mgr. Miriam Plavčáková
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2015:1112227089.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v Bratislave v konaní pred samosudkyňou Mgr. Mgr. Miriam Plavčákovou v právnej veci navrhovateľa: W. G. D.Ď, bytom Y. XX, J., zastúpeného: JUDr. Stanislav Jakubčík, advokát, so sídlom Kutlíková 17, Bratislava, proti odporcovi: Petit Press, a.s., so sídlom Lazaretská 12, Bratislava, zastúpenému: 1/ DEDÁK & Partners, s.r.o., IČO: 35 906 464, so sídlom Mlynské Nivy 45, Bratislava, 2/ Advokátska kancelária Tomáš Kamenec, s. r. o., IČO: 36 855 995, so sídlom Špitálska 43, Bratislava, o uloženie povinnosti uverejniť odpoveď, takto

rozhodol:

Súd návrh zamietá.

O trovách konania súd rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

odôvodnenie:

Návrhom na začatie konania, doručeným súdu dňa 20.8.2012, sa navrhovateľ proti odporcovi domáhal uloženia odpovede v súlade s § 10 ods. 2, ods. 3 Tlačového zákona. Návrh odôvodnil tým, že odporkyňa v čísle 142 denníka SME, vydanom dňa 19.6.2012 uverejnila na str. 4 článok s titulkom "D.Ď nepodvádzal, keď predstieral biedu", v ktorom uverejnil viaceré nepravdivé tvrdenia, špecifikované v návrhu. Uvedením nepravdivých, neúplných a pravdu skresľujúcich tvrdení bolo podľa navrhovateľa hrubým spôsobom zasiahnuté do jeho cti a dôstojnosti, pretože uvedené tvrdenia vyvolávajú dojem, že sa snažil opakovane uviesť do omylu konajúce súdy a iné štátne orgány a získať tak neoprávnenú výhodu. Navrhovateľ požiadal odporcu o uverejnenie odpovede v súlade s § 8 ods. 6 zákona č. 167/2008 Z. z.. Odporkyňa žiadosti navrhovateľa nevyhovela a odpoveď nezverejnila. Dňa 8. 8. 2012 odoslala odporkyňa navrhovateľovi list, v ktorom šéfredaktor denníka SME uviedol dôvody, pre ktoré sa odporkyňa rozhodla žiadosti navrhovateľa o uverejnenie odpovede nevyhovieť. Navrhovateľ bol názoru, že mu vzniklo právo na uverejnenie odpovede a nie je osobou, ktorá je vylúčená z okruhu osôb, majúcich právo žiadať o uverejnenie odpovede v zmysle § 8 ods. 3 Tlačového zákona.

Procesným návrhom zo dňa 28.2.2013 odporca žiadal, aby súd spojil na spoločné konanie vec vedenú pod sp. zn. 11C/156/2012 s vecou, v ktorej sa navrhovateľ domáhal ochrany osobnosti z uverejnenia článku v denníku sme dňa 15.6.2012 s názvom: "D.Ď biedu iba predstieral", vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 8C/46/2013.

Procesným návrhom zo dňa 27.2.2013 navrhovateľ žiadal o pripustenie zmeny návrhu rozšírením o uloženie povinnosti odporcovi uverejniť ospravedlnenie a priznanie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- €.

Uznesením č.k. 11C/156/2012-73 zo dňa súd zamietol návrh navrhovateľa na spojenie vecí zo dňa 28.2.2013 a pripustil zmenu návrhu v súlade s procesným návrhom navrhovateľa zo dňa 27.2.2013.

Písomným podaním zo dňa 9.12.2013 sa odporca vyjadril k návrhu na začatie konania tak, že žiadal návrh zamietnuť ako nedôvodný. Podľa názoru odporcu, odporcovi nevznikla povinnosť uverejniť odpoveď na základe žiadosti navrhovateľa, čo aj oznámil navrhovateľovi. Navrhovateľ zastával v rokoch 1994 - 2002 funkciu poslanca Mestského zastupiteľstva Y.Y. C. D. J. ako aj poslanca mestskej časti O. a v roku 1999 aj člena Mestskej rady Y. C. D. J.. Navrhovateľ bol tiež poslancom Národnej rady Slovenskej republiky a spoločníkom vo viacerých obchodných spoločnostiach. Po medializovanom škandále, kedy navrhovateľ vulgárne komunikoval s príslušníkmi Policajného zboru po tom, čo spôsobil autonehodu, sa dostal do povedomia verejnosti. V roku 1999 mediálne kauzy spolu s trestným stíhaním vyústili v ukončenie vykonávania funkcie poslanca NR SR a následne aj ďalších politických funkcií, ktoré navrhovateľ zastával. V roku 2007 bol navrhovateľ odsúdený za podvod a za útok na verejného činiteľa na 8 rokov väzenia. Trest mu bol následne Najvyšším súdom SR znížený na päť rokov. Spolu so znížením bol navrhovateľovi uložený peňažný trest. Neskôr nastúpil výkon trestu a napokon v roku 2010 bol podmienene prepustený na slobodu. Navrhovateľ je teda podľa odporcu bývalý vysoko postavený verejný (a ústavný) činiteľ, ktorý bol verejne známy aj po skončení verejných funkcií a verejnosť mala podľa ústavy Slovenskej republiky (čl. 26 ústavy SR) právo byť informovaná o jeho konaní a trestnom stíhaní za činy, ktorých sa mal dopustiť ako verejný činiteľ vo funkcii. Uvedené potvrdzuje, že je stále predmetom záujmu spravodajských médií, tlače ako aj spravodajských portálov. Navrhovateľ sa verejným vyhláseniam nevyhýba, a médiá stále prinášajú o ňom informácie spolu s jeho obrazovými zábermi.

Povinnosť vydavateľa periodickej tlače uverejniť odpoveď nevzniká v prípadoch, ak žiadosť o uverejnenie odpovede nespĺňa formálne či materiálne náležitosti žiadosti o uverejnenie odpovede definované v § 8 ods. 4 tlačového zákona, alebo ak v zmysle § 8 ods. 1 tlačového zákona žiadateľovi nevzniklo právo požadovať zverejnenie odpovede.

Konkrétne identifikoval Odporca nasledovné nedostatky, pre ktoré sa rozhodol odpoveď navrhovateľa neuverejniť:

1. Napádané výroky z Článku neboli nepravdivé, neúplné alebo pravdu skresľujúce
2. Žiadosť nespĺňa formálne náležitosti, keď v nej nebolo uvedené:
 - v čom je napádané skutkové tvrdenie nepravdivé, neúplné alebo pravdu skresľujúce
 - v čom sa dotýka cti, dôstojnosti alebo súkromia fyzickej osoby,
3. Navrhovateľ sa v odpovedi neobmedzil na skutkové tvrdenia, ktorými by napádané skutkové tvrdenia z Článku poprel, doplnil, spresnil alebo vysvetlil - text odpovede je nad rámec týchto obmedzení a niektoré jej časti sa Článku vôbec netýkajú.
4. Odpoveď sa neobmedzila len na skutkové tvrdenia /obsahuje aj hodnotiace úsudky/, čo tlačový zákon nepripúšťa
5. Napádané výroky z Článku sa nedotýkajú cti, dôstojnosti a súkromia Navrhovateľa
6. Nadpis odpovede nespĺňa zákonné požiadavky.

Uznesením č. k. 11C/156/2012-138 zo dňa 19.1.2015 súd vylúčil návrh v časti o uloženie povinnosti odporcovi uverejniť ospravedlnenie a priznanie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- € na samostatné konanie.

Vo vzťahu k formálnym náležitostiam odpovede navrhovateľ v písomnom podaní zo dňa 28.1.2015 uviedol, že žiadosť o uverejnenie odpovede ako aj samotná odpoveď podľa jeho názoru spĺňa všetky vyššie uvedené náležitosti stanovené zákonom. Článok zasiahol do jeho cti a dôstojnosti a bol zároveň zásahom do jeho súkromia, a to z dôvodu, že (I) navrhovateľ v čase uverejnenia článku nebol osobou verejného záujmu a (II) obsah článku nemá žiadny priamy ani nepriamy súvis s jeho predchádzajúcim postavením, ale týka sa výlučne informácii súkromného charakteru, a to jeho majetkových pomerov, o ktorých prípadnom rozširovaní a publikovaní má oprávnenie rozhodovať výlučne navrhovateľ. V tejto súvislosti navrhovateľ poukázal na Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn.: 3 Cdo 137/2008: "Právo na súkromie spočíva v práve fyzickej osoby samostatne sa rozhodnúť podľa vlastného uváženia, či a v akom rozsahu majú byť skutočnosti z jej súkromného života sprístupnené iným alebo zverejnené. O porušenie práva na ochranu súkromia ide nielen v prípade neoprávneného získavania vedomostí a poznatkov o súkromí fyzickej osoby, ale aj v prípade neoprávneného rozširovania týchto poznatkov a vedomostí....."

Navrhovateľ bol ďalej názoru, že spôsob formulácie odpovede ako požaduje odporca v prvom rade nevyplýva zo zákona, nakoľko z dikcie zákona vyplýva jedine povinnosť sformulovať skutkové tvrdenie, ktorým sa (napádané) skutkové tvrdenie poprie, doplní, spresní alebo vysvetlí, čo navrhovateľ dodržal.

Takýto spôsob formulácie by bol pre navrhovateľa ponižujúci, nakoľko by ho de facto nútil, aby vyvracal nepravdivé a pravdu skresľujúce tvrdenia, ktoré navyše patria do jeho súkromia, a ktorých opätovným zverejnením by sa navrhovateľ znova proti svojej vôli dostal do povedomia čitateľom, čo by malo opačný efekt, aký podľa názoru navrhovateľa sledoval zákonodarca v právnej úprave práva na odpoveď. Preto navrhovateľ požaduje uverejnenie odpovede (ktorú nemožno zamieňať s právom na opravu), ktorá je písaná rovnakým spôsobom, aký použil odporca, a ktorú považuje za adekvátnu a relevantnú a vhodnú. Jedine rovnako pútavý spôsob písania, aký použil odporca, predstavuje cestu, akou sa navrhovateľ môže účinne brániť, resp. zmierniť dopad citovaného článku na jeho osobu. Podľa názoru navrhovateľa realizácia práva na odpoveď nemôže byť interpretovaná v prísne formálnom zmysle, ale je potrebné zabezpečiť takú formu realizácie práva na odpoveď, ktorá korešponduje s úmyslom zákonodarca v cit. ustanovení, ktorým nepochybne bolo umožniť dotknutej osobe aby sa účinne bránila voči tvrdeniam, ktoré sa jej týkajú. Vo vzťahu k zásade proporcionality zdôraznil, že jej základom je slušnosť, a Článok, vo vzťahu ku ktorému žiada uverejnenie odpovede, v žiadnom prípade nemožno označiť za slušný a férový, na rozdiel od odpovede, ktorá proporcionálne k zverejnenému článku je férová, založená výlučne na pravdivých skutkových tvrdeniach.

Na písomné podanie navrhovateľa zo dňa 28.1.2015 reagoval odporca písomným vyjadrením zo dňa 9.3.2015 tak, že poukázal vyjadrenie navrhovateľa, že "spôsob formulácie odpovede podľa § 8 tlačového zákona by bol pre neho ponižujúci, nakoľko by ho nútil vyvracať tvrdenia, ktoré patria do jeho súkromia". K tomuto uviedol, že navrhovateľ namiesto zákonne prípustného znenia odpovede požaduje uverejnenie odpovede, ktorú považuje za "adekvátnu, relevantnú a vhodnú". Uvedený výňatok z písomného vyjadrenia verne dokresľuje neprípustný spôsob nazerania navrhovateľa na tento spor a zákonné povinnosti ukladané subjektom právnych vzťahov. Tlačový zákon v § 8 kogentne upravuje spôsob a obsah zverejňovania odpovede v tlači. Žiadateľ nie je oprávnený si zákonné podmienky meniť v závislosti od svojich predstáv o vhodnosti a adekvátnosti. Text odpovede navrhnutý navrhovateľom je v rozpore s náležitosťami, ktoré stanovuje tlačový zákon. Neexistuje spôsob, akým by sa porušenie týchto podmienok dalo konvalidovať a daná odpoveď uverejniť. Preto považoval za nutné žalobu navrhovateľa požadujúcu uverejnenie takejto odpovede zamietnuť.

K jednotlivým skutkovým tvrdeniam Článku, ktoré navrhovateľ považoval za nepravdivé, navrhovateľ na pojednávaní dňa 23.4.2015 uviedol, že v súvislosti s rozhodnutím ÚS SR č. 9/95, ktorým sa zviditeľnil sa mu javilo ako vhodné previesť majetok na dcéru - cieľom bola ochrana jeho majetku, nie útek pred veriteľmi, ktorých v tom čase nemal. Nikdy nebol vlastníkom rodinného domu, preto ani nemohol rodinný dom previesť na dcéru. Rovnako navrhovateľ považoval za nepravdivé tvrdenie, že predstieral biedu, k čomu poukázal na rozhodnutia ÚPSVaR Bratislava o tom, že je občanom v hmotnej núdzi od decembra 2008. Ďalej nie je pravdou, že sa vyhýbal práci - požiadal už v roku 2002 vydavateľa denníka SME, aby mu poskytol prácu.

Na pojednávaní dňa 2.7.2015 odporca doplnil svoje vyjadrenie, že p. V., bol predsedom predstavenstva spoločnosti VMV a.s. do 18.10.2000 a teda v čase, kedy sa rozsudok vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 22C/25/2000 stal právoplatným a vykonateľným už viac ako 10 rokov nevykonával v spoločnosti VMV a.s. žiadnu funkciu a nijako nemohol rozhodnúť o uhradení akéhokoľvek nároku navrhovateľa voči tejto spoločnosti. Ak sa navrhovateľ domáha uspokojenia svojho záväzku voči VMV a.s. od odporcu ide o čistý právny nezmysel, nakoľko odporca nezodpovedá ani nikdy nezodpovedal za záväzky spoločnosti VMV a.s. najetku. Celkový konštrukt navrhovateľa, že jeho akéhokoľvek problémy sú spojené so skutočnosťou že mu spoločnosť VMV a.s. nezaplatila niečo viac ako 6000 € sú s ohľadom na jeho celkové záväzky presahujúce 300.000€ absolútnou fantáziou snažiacou sa odôvodniť nesprávne formulovanú žiadosť o odpoveď a teda aj petit návrhu, ktorému súd v súlade s príslušnými právnymi predpismi nemôže vyhovieť. Navrhovateľom navrhnutá odpoveď v žiadnom prípade nereflektuje údajné nepravdivé tvrdenia, ktoré navrhovateľ namietal v žiadosti. Odpoveď je samostatným článkom, kde navrhovateľ relatívne bez akéhokoľvek vzťahu k publikovanému v ironickom tóne píše o svojom spore so spoločnosťou ktorá nie je účastníkom konania a ktorá nemá žiaden právny vzťah s odporcom. Takto formulovaná odpoveď v žiadnom prípade nie je odpoveďou ktorá sa obmedzuje na skutkové tvrdenia vyvracajúce, doplňujúce alebo spresňujúce informácie uvádzané v článku. Na dôvažok navrhovateľ zformuloval odpoveď tak, že sa táto dotýka neoprávneným spôsobom práv fyzickej osoby p. V..

Na rovnakom pojednávaní k prípadnému zásahu do práv tretej osoby (p. V.) navrhovateľ uviedol, že ako dlžníka navrhovateľ označil výlučne bývalého vydavateľa denníka SME, ktorý bol zviazaný

povinnosťou zaplatiť navrhovateľovi sumu 6.041,29 €, avšak k úhrade nikdy nedošlo. Čo sa týka osoby p. V., navrhovateľ neuviedol nič viac ani nič menej, iba to, že p. V. bol predsedom predstavenstva bývalého aj súčasného vydavateľa denníka SME, teda odporcu, pričom ide o informáciu dostupnú z Obchodného registra, preto táto informácia podľa navrhovateľa nie je schopná zasiahnuť do jeho práv.

Súd vykonal dokazovanie:

- listinami, tvoriacimi obsah súdneho spisu a to: Článkom "D.Ď nepodvádzal, keď predstieral biedu" (čl. 11), Žiadosť o uverejnenie odpovede zo dňa 19.7.2012 s návrhom odpovede (čl. 12), Odpoveď odporcu k žiadosti o uverejnenie odpovede (čl. 14), List Krajskej prokuratúry Bratislava zo dňa 17.4.2012 (čl. 50, 184), Rozhodnutie NS Sr sp. zn. 5 Cdo 76/2012 (čl. 51), Rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 22C/25/2002-155 zo dňa 11.4.2011 (čl. 54, 205), Článok "D.Ď si po návrate z basy pýta dávkv v hmotnej núdzi" (čl. 100), Článok : Exposlanec D.Ď s dovolaním na najvyššom súde neuspel. Trest platí" (čl. 103, 105), Rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č.k. 6Co/561/2014-241 zo dňa 25.9.2014, Zápisnica o pojednávaní Okresného súdu Bratislava I zo dňa 15.12.2014 vo veci sp. zn. 8C/46/2013 (čl. 155), Rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I. ÚS 33/95 z 29.11.1995 (čl. 175), Článok "Klamú štát! O boháčoch, ktorí berú dávkv v hmotnej núdzi" (čl. 176), Podnet na podanie protestu prokurátora zo dňa 6.3.2012 (čl. 185), Článok: "Exposlanec D.Ď.č: Chcem robiť v SME" (čl. 186), Rozhodnutie ÚPSVaR Bratislava z 29.7.2014 (čl. 187),), Rozhodnutie ÚPSVaR v Bratislave z 12.10.2010 (čl. 189), Rozhodnutie ÚPSVaR z 21.11.2014 (čl. 191), Článok "Spoločník a úrad práce" (čl. 195), Rozhodnutie ÚPSVaR v Bratislave z 26.7.2010 (čl. 196), Odvolanie voči rozhodnutiu ÚPSVaR z 2.8.2010 (čl. 197), výpis z KN z LV č. XXXX k.ú. D. C. z 21.6.2012 (čl. 199), výpis z KN z LV č. XXXX k.ú. D. C. z 21.6.2012 (čl. 200), Výpis z OR spoločnosti VMV a.s. v likvidácii z 22.4.2015 (čl. 201), List navrhovateľa zo dňa 19.6.2012 - Žiadosť o úhradu (čl. 228), Odpoveď odporcu na list navrhovateľa zo dňa 19.6.2012 (čl. 229), Žiadosť o uverejnenie odpovede zo dňa 19.6.2012 (čl. 230),
- výsluchom navrhovateľa (čl. 132),
a oboznámením sa s rozhodnutím Okresného súdu Bratislava I č.k. 8C/46/2013-163 zo dňa 12.2.2015 a s ostatným obsahom spisu.

Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázaný nasledujúci skutkový stav:

Medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že dňa 19.6.2012 bol v čísle 142 denníka SME uverejnený článok s nasledujúcim textom:

"D.Ď nepodvádzal, keď predstieral biedu

Prokurátor rozhodol, že exposlancovi D.Ď mali dávkv priznať ešte vo väzení.

Zlý systém hmotnej núdze zneužívajú špekulanti, hovorí bývalá šéfka úradu práce W. Ž.. "Tento status chráni pred exekúciami, splácaním dlhov, platením výživného," W. Ž., bývalá šéfka úradu práce Bratislava

BRATISLAVA. Súd rozhodol, že predstieral život v chudobe, štátu to však nebráni, aby ho ďalej viedol ako osobu v hmotnej núdzi. Kým sa bývalý poslanec SDK G. D.Ď, odsúdený za podvod s DPH, nezamestná, nemusí štátu zaplatiť stratu vyše 323-tisíc eur, ktorú mu spôsobil. Ústredie práce sa k D.Ď prípadu nechce vyjadrovať. "Ide o súkromnú osobu," povedal hovorca G. X.. Polícia vyšetrovala, či sa bývalý poslanec žiadosťou o dávkv nedopustil subvenčného podvodu. Trestné oznámenie podal úrad práce v J.. "V októbri 2011 bolo predmetné trestné oznámenie odmietnuté," hovorí V. G. z krajského policajného riaditeľstva.

Kto nič nemá

Bývalá šéfka úradu práce v Bratislave W. Ž. tvrdí, že systém hmotnej núdze na Slovensku využívajú mnohí. D.Ď prípad na to iba upozornil. "Tento status vás chráni napríklad pred exekúciami, pred splácaním dlhov, pred platením výživného. Kto nič nemá, tomu nič nemôžu zobrať." Vybaviť si potvrdenie pritom nie je ťažké. Stačí si naštudovať zákon, formálne sa zbaviť majetku a nepracovať. O zlej legislatíve svedčí podľa Ž. napríklad to, že osoba v hmotnej núdzi môže vlastniť auto v hodnote 6,5-tisíc eur. D.Ď účelový postup zistili súdy vlani, ale v inej veci. Pre údajnú hmotnú núdzu si chcel vybaviť aj to, aby mu odpustili poplatok v istom spore, lenže neuspel. Jeho dovolanie voči verdiktu teraz v máji zamietol Najvyšší súd.

Vraj mu stačí 118 eur

Súdy rozhodli, že D.Ď účelovo previedol obchodné podiely bezplatne na manželku. Vilu daroval dcére a vydokladoval, že býva v podnájme. "Sám žalobca uviedol, že týmto postupom sa snažil získať príspevok k dávkv v hmotnej núdzi," píše sa v súdnom rozhodnutí. D.Ď súdu tvrdil, že žije zo sumy 118,3 eura mesačne, čo je zhruba výška dávkv. Ž. upozorňuje, že jej poberatelia dostávajú každý mesiac od

štátu navyše dve eurá ako kompenzáciu za dvadsaťkorunové poplatky u lekára, ktoré zaviedol bývalý minister zdravotníctva O. X.. Poplatky sú dávno zrušené, príspevok však v zákone nechali. Prokurátor navyše podľa zistení SME doručil ústrediu práce stanovisko, že pochybilo, keď D.Ď odmietlo zaradiť do evidencie ešte počas jeho pobytu vo väzení. Vyhovelo mu, až keď ho v roku 2010 podmienične prepustili na slobodu.

Neznáme opatrenia

Ústredie práce tvrdí, že zneužívanie dávok kontroluje. Vlni urobilo 126 kontrol a preverovalo sumu vyše 791-tisíc eur, ktoré štát vyplatil na dávkach. "Neoprávnené čerpanie dávok bolo zistené v trinástich prípadoch v celkovej sume 6458 eur," hovorí X.. Ministerstvo práce oznámilo, že sa "aj vzhľadom na posledné známe prípady z praxe" problémom intenzívne zaoberá. Aké opatrenia prijme, nespresnilo.

C. J.č© SME"

Listom zo dňa 19.7.2012 navrhovateľ požiadal odporcu o uverejnenie odpovede. V žiadosti navrhovateľ uviedol názov, číslo, deň vydania periodickej tlače, názov článku a stranu na ktorej bol článok umiestnený (číslo 142 denníka SME, vydané 19. 6. 2012, ste na str. 4 v článku "D.Ď nepodvádzal, keď predstieral biedu"). Navrhovateľ v žiadosti označil za nepravdivé nasledujúce tvrdenia, týkajúce sa jeho osoby:

- D.Ď predstieral biedu
- prokurátor rozhodol, že D.Ď mali dávky priznať ešte vo väzení
- súd rozhodol, že D.Ď predstieral život v chudobe
- D.Ď sa nachádza v údajnej hmotnej núdzi
- D.Ď si chcel vybaviť aj to, aby mu súd odpustil poplatok v istom spore, lenže neuspel
- Najvyšší súd D.Ď dovolanie voči verdiktu teraz v máji zamietol
- súdy rozhodli, že D.Ď účelovo previedol obchodné podiely bezplatne na manželku
- vilu daroval dcére
- vydokladoval, že býva v podnájme
- kým sa nezamestná, nemusí štátu zaplatiť stratu vyše 323-tisíc eur, ktorú mu spôsobil, pričom pri každom tvrdení, navrhovateľ v Žiadosti uviedol dôvody, pre ktoré považuje tvrdenie za nepravdivé resp. pravdu skresľujúce. Záverom Žiadosti uviedol, že na základe nepravdivých, neúplných a pravdu skresľujúcich tvrdení vzniká dojem, že sa snažil opakovane uviesť do omylu konajúce súdy a iné štátne orgány a získať tak neoprávnenú výhodu, čím bolo hrubým spôsobom zasiahnuté do jeho cti a dôstojnosti. S poukazom na to, že nie je osobou verejne činnou žiadal o uverejnenie priloženého textu odpovede v súlade s § 8 ods. 6 zák. č. 167/2008 Z.z., a to na tom istom mieste na str. 4 denníka SME v časti Spravodajstvo a na rovnakej ploche.

K Žiadosti bola pripojená odpoveď nasledujúceho znenia:

"Vydavateľ denníka SME dlží D.Ď

Súčasného vydavateľa denníka SME nedávno trápilo, že bývalý poslanec Národnej rady Slovenskej republiky G. D.ĎT. údaje predstieral chudobu.

V rozpore s akýmkoľvek súdnym rozhodnutím súčasný vydavateľ denníka SME nehanebne tvrdí, že súd rozhodol, že bývalý poslanec predstieral život v chudobe. Niet takého rozhodnutia!

Súčasnému vydavateľovi denníka SME ležala na srdci aj strata spôsobená štátu, ktorú D.Ď nespláca a predovšetkým rozhodnutie o priznaní postavenia osoby v hmotnej núdzi. V dobrom rozmare v očakávaní ziskov z čítanosti bulvárneho článku však súčasný vydavateľ zabudol uviesť aj skutočnosť, že D.Ď by možno ani nebolo priznané postavenie osoby v hmotnej núdzi a mohol by splácať záväzok voči štátu, ak by fungovala vymožitelnosť práva:

Ešte v roku 1999 sa D.Ď obrátil s dôverou na súd s návrhom na ochranu osobnosti proti bývalému vydavateľovi denníka SME. Čuduj sa svete, D.Ď uspel. Síce po 12 rokoch, ale uspel. Na základe rozhodnutia súdu z roku 2011 je bývalý vydavateľ denníka SME povinný uhradiť D.Ď 6.041,29 EUR. Má to však háčik: bývalý vydavateľ denníka SME vstúpil v roku 2005 do likvidácie. Nuž teda nie D.Ď zanechal dlhy, ale bývalý vydavateľ denníka SME!

Pointa? Pán S. V. je predsedom predstavenstva spoločnosti Petit Press, a.s., súčasného vydavateľa denníka SME. A istý pán S. V. bol aj predsedom predstavenstva spoločnosti V.M.V. a.s., vydavateľa denníka SME v roku 1999. Dlhy však podľa denníka SME za sebou zanecháva D.Ď. Podvodník jeden!"

Na žiadosti o uverejnenie odpovede je vyznačená pečiatka s obchodným menom odporcu, ručne vyznačeným dátumom 19.7.2012 a nečitateľným podpisom.

Doručenie žiadosti o uverejnenie odpovede odporcovi dňa 19.7.2012 medzi účastníkmi konania nebolo sporné.

Navrhovateľ ako účastník konania k veci vypovedal, že Článok sa ho hlboko dotýka, zasahuje do jeho súkromia, predovšetkým do jeho rodinného života. Vo vzťahu k otázke, či je osobou verejného záujmu poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č.k. 6Co/561/2014-241, podľa ktorého "žalobca nemal v čase uverejnenia článku v roku 2009 žiadny vplyv na politické a spoločenské dianie, pretože vo verejnom živote v tom čase už nepôsobil. Informácie obsiahnuté v predmetnom článku nemajú žiadnu súvislosť s jeho predošlou verejnou činnosťou, preto nemožno súhlasiť že by žalobca mal v tom čase postavenie tzv. osoby verejného záujmu, treba preto na neho hľadieť ako na súkromnú osobu ku ktorej sú hranice prípustnosti zásahom do ochrany osobnosti užšie ako v prípade osôb verejného záujmu.". Podľa navrhovateľa ním sformulovaná odpoveď spĺňala požiadavky ustanovené Tlačovým zákonom, § 8 ods. 4. Formulácia odpovedí bola presne v duchu predmetného zákonného ustanovenia vysvetľovaného ústavne konformným spôsobom v zmysle čl. 152 ods. 4 Ústavy SR. Všetky tvrdenia, ktoré v rámci odpovedí žiadal uverejniť sú pravdivé. Pravdou je že Okresný súd Bratislava I v konaní sp. zn. 22C/25/2002 rozhodol o tom, že vydavateľ denníka SME je povinný zaplatiť navrhovateľovi celkom 6.041,29 € a teda vzhľadom nato, že mu tento vydavateľ dlžnú čiastku neuhradil je dôvodné uvádzať, že aj pričinením vydavateľa denníka SME sa navrhovateľ nachádza v nepriaznivej finančnej situácii. V odpovedi žiadal uviesť, že ide síce o bývalého vydavateľa denníka SME ale zároveň je to vydavateľ denníka SME, ktorý je majetkom i personálne prepojený na terajšieho vydavateľa denníka sme. Konkrétne predsedom predstavenstva v obidvoch spoločnostiach teda VMV a.s. toho času v likvidácii ako aj spoločnosti Petit Press a.s. je tá istá osoba - p. S. V.. Rovnako vo vlastníckej štruktúre obidvoch spoločnosti je minimálne 1 zhodný subjekt a to finančná skupina p. E.. Podľa názoru navrhovateľa text odpovede je primeraný rozsahom a vysvetľujúci podstatné súvislosti zásahu do jeho osobnosti a jeho súkromia Článkom. V žiadosti o uverejnenie odpovede uviedol väčší rozsah tvrdení, ktorým bolo zasiahnuté do jeho práva na súkromie, v odpovedi samotnej sa sústredil len na tie skutočnosti, ktoré považoval za potrebné a toto je jeho dispozičné právo napriek tomu že by si odporca určite chcel osobovať aj právo formulovať odpoveď za žiadateľa. Čo sa týka samotného nadpisu, o tom ako znie nadpis hovorí zákon čo má byť v nadpise uvedené. Nie je vecou žiadateľa formulovať nejaký text v nadpise, zákon presne hovorí ako ma byť sformulované uvedenie publikovania odpovede. To čo žiadal uverejniť ako odpoveď je už textom samotnej odpovede. Z tohto pohľadu je tvrdenie "vydavateľ denníka sme dlží D.Ď" len zhuťneným ďalej publikovaného textu odpovede a tvorí jeho neoddeliteľnú súčasť. Je zrejmé, že VMV a.s. je vydavateľom denníka SME aj keď s atribútom bývalý a to že navrhovateľovi dlží je zrejmé z citovaného právoplatného rozsudku. Vo vzťahu k peňažnému trestu, ktorý mu uložil súd, navrhovateľ uviedol, že túto sumu dosiaľ nezaplatil, avšak snaží sa v rámci svojich možností svoje záväzky vysporiadať.

Skutkový stav zistený z ostatných vykonaných dôkazov súd nebude sumarizovať, nakoľko je vo vzťahu k rozhodnutiu súdu nadbytočný.

Predmetom konania je nárok navrhovateľa na uverejnenie odpovede podľa Tlačového zákona.

Súd vec právne posúdil nasledovne:

Účelom práva na odpoveď je vytvoriť rovnosť podmienok a umožniť týmto osobám, aby v periodickej tlači alebo agentúrnom spravodajstve prezentovali svoje stanovisko k uverejnenému skutkovému tvrdeniu, ktoré sa dotýka ich cti, dôstojnosti, súkromia a dobrej povesti. Dotknutá osoba má právo žiadať bezplatné uverejnenie odpovede, ak periodická tlač alebo agentúrne spravodajstvo obsahuje skutkové tvrdenie, ktoré sa dotýka cti, dôstojnosti alebo súkromia fyzickej osoby, alebo názvu alebo dobrej povesti právnickej osoby. Právom na odpoveď sa umožňuje dotknutej fyzickej alebo právnickej osobe vyjadriť sa na rovnocennom mieste a v rovnakom rozsahu v tej periodickej tlači alebo agentúrnom spravodajstve, ktoré o jej veci verejne informovali, a podať stanovisko vlastnými slovami. Právo na odpoveď vychádza z pravidla "nech je vypočutá tiež druhá strana". Predmetom práva na odpoveď akékoľvek skutkové tvrdenie (nepravdivé, pravdu skresľujúce, ale aj pravdivé) o konkrétnej fyzickej alebo právnickej osobe, ktoré sa dotýka cti, dôstojnosti alebo súkromia fyzickej osoby alebo názvu alebo dobrej povesti právnickej osoby.

Predmetom práva na odpoveď je len skutkové tvrdenie. Vylučuje sa teda odpovedať na hodnotiace úsudky. Právo na odpoveď je štandardný prvok tlačového práva európskych krajín.

Súčasťou žiadosti musí byť odpoveď, ktorá nepripúšťa žiadne zásahy vydavateľa periodickej tlače alebo tlačovej agentúry do jej obsahu, okrem opravy gramatických chýb. Odpoveď musí byť napísaná tak, aby

dávala zmysel, a aby ju bolo možné uverejniť v predloženej podobe. Odpoveď by preto mala v úvode, po označení periodickej tlače alebo agentúrneho spravodajstva, dátumu vydania alebo zverejnenia a pod., obsahovať napr. zhrnutie alebo citáciu textu, ktorého súčasťou je skutkové tvrdenie, na ktoré sa odpovedá, a z neho vyplývajúci hodnotiaci úsudok, a nie len citáciu samotného skutkového tvrdenia vytrhnutého z kontextu. Odpoveďou teda žiadateľ uvádza vlastné stanovisko k skutkovému tvrdeniu a z neho vyplývajúcejmu hodnotiacemu úsudku, dopĺňa skutkové tvrdenie alebo ho vysvetľuje.

Podľa § 8 ods. 1 zákona č. 167/2008 Z.z. o periodickej tlači a agentúrnom spravodajstve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (tlačový zákon), ak periodická tlač alebo agentúrne spravodajstvo obsahuje nepravdivé, neúplné alebo pravdu skresľujúce skutkové tvrdenie, ktoré sa týka cti, dôstojnosti alebo súkromia fyzickej osoby, alebo názvu alebo dobrej povesti právnickej osoby, na základe ktorého možno osobu presne určiť, má táto osoba právo žiadať uverejnenie odpovede. Vydavateľ periodickej tlače a tlačová agentúra sú povinní odpoveď uverejniť bezodplatne; uverejnením odpovede zaniká vo vzťahu k tomu istému skutkovému tvrdeniu právo na opravu.

Podľa § 8 ods. 3 Tlačového zákona, žiadosť o uverejnenie odpovede sa musí doručiť vydavateľovi periodickej tlače alebo tlačovej agentúre do 30 dní odo dňa vydania periodickej tlače alebo zverejnenia agentúrneho spravodajstva, ktoré obsahuje skutkové tvrdenie podľa odseku 1, inak právo na odpoveď zaniká.

Dňa 19.6.2012 odporca ako vydavateľ denníka SME zverejnil článok s názvom "D.Ď nepodvádzal, keď predstieral biedu". Keďže uvedený článok podľa navrhovateľa obsahoval nepravdivé, neúplné a pravdu skresľujúce skutkové tvrdenia, doručil dňa 19.7.2012 odporcovi žiadosť o uverejnenie odpovede. Žiadosť bola doručená odporcovi v lehote podľa § 8 ods. 3 Tlačového zákona.

Podľa § 8 ods. 4 Tlačového zákona, žiadosť o uverejnenie odpovede musí mať písomnú formu a musí byť žiadateľom podpísaná. Žiadosť o uverejnenie odpovede musí obsahovať názov a deň vydania periodickej tlače alebo deň zverejnenia agentúrneho spravodajstva, ktoré obsahovalo skutkové tvrdenie podľa odseku 1, popis tohto skutkového tvrdenia s uvedením, v čom je skutkové tvrdenie nepravdivé, neúplné alebo pravdu skresľujúce a v čom sa týka cti, dôstojnosti alebo súkromia fyzickej osoby, alebo názvu alebo dobrej povesti právnickej osoby, a kde sa toto skutkové tvrdenie v periodickej tlači alebo v agentúrnom spravodajstve nachádzalo. Súčasťou žiadosti o uverejnenie odpovede musí byť písomné znenie odpovede. Odpoveď sa obmedzí len na skutkové tvrdenie, ktorým sa skutkové tvrdenie podľa odseku 1 poprie, doplní, spresní alebo vysvetlí. Odpoveď musí byť rozsahom primeraná textu, ktorého obsahom je skutkové tvrdenie podľa odseku 1 a z neho vyplývajúci hodnotiaci úsudok.

Podľa § 8 ods. 5 Tlačového zákona, vydavateľ periodickej tlače je povinný odpoveď uverejniť do troch dní odo dňa doručenia žiadosti o uverejnenie odpovede alebo v najbližšom vydaní periodickej tlače pripravovanom po doručení žiadosti o uverejnenie odpovede. Tlačová agentúra je povinná odpoveď uverejniť do troch dní odo dňa doručenia žiadosti o uverejnenie odpovede.

Žiadosť o uverejnenie odpovede mala písomnú formu (čl. 12), obsahovala názov a deň vydania periodickej tlače, obsahovala špecifikáciu skutkových tvrdení, ktoré navrhovateľ považoval za nepravdivé, neúplné resp. pravdu skresľujúce ako aj uvedenie, v čom sa špecifikované skutkové tvrdenia dotýkajú cti a dôstojnosti navrhovateľa. Napriek tomu, že odporca namietal absenciu poslednej uvedenej náležitosti žiadosti, súd má za to, že táto náležitosť je naplnená v nasledujúcom odseku žiadosti:

"Podsunutím čitateľovi uvedených nepravdivých, neúplných a pravdu skresľujúcich tvrdení, na základe ktorých vzniká dojem, že som sa snažil opakovane uviesť do omylu konajúce súdy a iné štátne orgány a získať tak neoprávnenú výhodu, bolo hrubým spôsobom zasiahnuté do mojej cti a dôstojnosti."

Žiadosť o uverejnenie odpovede v súlade s § 8 ods. 4 Tlačového zákona obsahuje aj uvedenie, kde sa skutkové tvrdenia v periodickej tlači nachádzajú (strana 4 Článku). K Žiadosti bola pripojená Odpoveď, pričom rozsah odpovede bol primeraný rozsahu Článku, keďže bola kratšia ako samotný Článok. Primeranosť rozsahu Odpovede odporca nenamietal.

Podľa § 8 ods. 6 Tlačového zákona, vydavateľ periodickej tlače a tlačová agentúra sú povinní odpoveď uverejniť tak, ako bola napísaná žiadateľom o uverejnenie odpovede, v rovnakej periodickej tlači alebo agentúrnom spravodajstve, na rovnocennom mieste a rovnakým písmom, akým bolo uverejnené skutkové tvrdenie a s označením "odpoveď", ku ktorému bude pripojené meno a priezvisko alebo názov žiadateľa o uverejnenie odpovede; označenie "odpoveď" s menom a priezviskom alebo názvom

žiadateľa o uverejnenie odpovede musí byť uverejnené rovnakým písmom, akým bol uverejnený nadpis textu obsahujúceho skutkové tvrdenie. K uverejnenej odpovedi nemožno uverejniť žiadny súvisiaci text obsahujúci hodnotiaci úsudok, a to ani na inom mieste vydania periodickej tlače alebo agentúrneho spravodajstva.

Podľa § 8 ods. 7 Tlačového zákona, vydavateľ periodickej tlače a tlačová agentúra nie sú povinní uverejniť odpoveď, ak

- a) žiadosť o uverejnenie odpovede nemá náležitosti podľa odseku 4,
- b) odpoveď smeruje proti skutkovému tvrdeniu obsiahnutému vo vyjadrení žiadateľa o uverejnenie odpovede, ak sa jeho spracovaním pre uverejnenie nezmenil ani neskreslil jeho pôvodný obsah,
- c) uverejnili odpoveď na žiadosť niektorej z osôb uvedených v § 10 ods. 4 a dodržali pritom podmienky ustanovené týmto zákonom na uverejnenie odpovede,
- d) by bol uverejnením odpovede spáchaný trestný čin, priestupok, iný správny delikt alebo by jej uverejnenie bolo v rozpore s dobrými mravmi,
- e) by uverejnenie odpovede bolo v rozpore s právami a právom chránenými záujmami tretej osoby.

Medzi účastníkmi konania bolo sporné, či odporcovi vznikla povinnosť uverejniť odpoveď.

Odporca tvrdil, že povinnosť uverejniť odpoveď mu nevznikla z dôvodov:

- verejnosť mala podľa ústavy Slovenskej republiky (čl. 26 ústavy SR) právo byť informovaná o konaní navrhovateľa a trestnom stíhaní za činy, ktorých sa mal dopustiť ako verejný činiteľ vo funkcii
- odpoveď nemá náležitosti podľa § 8 ods. 4 Tlačového zákona.

K námietkam odporcu súd uvádza nasledovné:

Podľa § 8 ods. 2 Tlačového zákona, právo žiadať o uverejnenie odpovede nemá verejný funkcionár, ktorým je na účely tohto zákona osoba ustanovená v osobitnom predpise, predseda politickej strany alebo politického hnutia a podpredseda politickej strany alebo politického hnutia, ak ide o skutkové tvrdenie súvisiace s výkonom ich funkcie. Právo žiadať o uverejnenie odpovede nemá ani právnická osoba, ak ide o skutkové tvrdenie súvisiace s výkonom funkcie verejného funkcionára, predsedu politickej strany alebo politického hnutia a podpredsedu politickej strany alebo politického hnutia pôsobiaceho v dotknutej právnickej osobe.

Uverejnený Článok sa zaoberal majetkovými pomermi navrhovateľa, osobitne jeho statusom osoby v hmotnej núdzi v súvislosti so súdnym konaním, v ktorom je navrhovateľ účastníkom konania ako aj v súvislosti s peňažným trestom, ktorý mu bol uložený v trestnom konaní. Napriek skutočnosti, že navrhovateľ v minulosti nepochybne bol verejným funkcionárom, výnimka z práva o uverejnenie odpovede ustanovená v § 8 ods. 2 Tlačového zákona sa na neho v danom prípade nevzťahuje, pretože táto výnimka zahŕňa iba tie prípady, keď článok obsahuje skutkové tvrdenia súvisiace s výkonom funkcie verejného funkcionára. Článok, ktorý je predmetom konania resp. skutkové tvrdenia v ňom uvedené sa netýkajú ani nesúvisia s výkonom verejnej funkcie navrhovateľa. Peňažný trest uložený navrhovateľovi v trestnom konaní nebol navrhovateľovi uložený v súvislosti s výkonom verejnej funkcie. Na tomto mieste súd považuje za potrebné podotknúť, že Článok sa dotýka peňažného trestu navrhovateľa iba veľmi okrajovo (jedná sa iba o jeden odsek Článku z celkovo 16 odsekov porovnateľného rozsahu). Zvyšok článku sa zaoberá majetkovými pomermi navrhovateľa bez akéhokoľvek súvisu s výkonom jeho predchádzajúcej verejnej funkcie. Z týchto dôvodov súd dospel k záveru, že § 8 ods. 2 Tlačového zákona v danom prípade nie je možné aplikovať a teda, že navrhovateľovi vzniklo právo žiadať o uverejnenie odpovede za predpokladu, že splní ostatné zákonom ustanovené podmienky. Vo vzťahu k vylúčeniu práva na odpoveď podľa § 8 ods. 2 Tlačového zákona doc. I. I. K. v článku Právo na opravu a odpoveď podľa Tlačového zákona, voľne dostupného na internete, uvádza: "Právo žiadať o uverejnenie odpovede nemá verejný funkcionár, ak ide o skutkové tvrdenie súvisiace s výkonom jeho funkcie. Podmienku "v súvislosti s výkonom funkcie" treba interpretovať a aplikovať doslovne. To znamená v rozsahu pôsobnosti, akú s príslušnou funkciou spája Ústava SR, ústavné zákony a ostatné všeobecne záväzné právne predpisy. Mimo takto vymedzenej pôsobnosti sa podmienka "v súvislosti s výkonom funkcie" spája iba za predpokladu, že ústavný činiteľ alebo iný nositeľ verejnej moci vykonáva svoj úrad nad rámec ustanovenej právomoci, v rozpore s právnym poriadkom SR alebo ak porušuje medzinárodné zmluvy, ktorými je Slovenská republika viazaná.... Vo vzťahu k právam priznaným podľa Tlačového zákona naznačená skreslená predstava masmédií o právnom postavení verejne činných osôb ústi do stavu, v ktorom aj osobám výslovne uvedeným v ústavnom zákone č. 357/2004 Z. z. v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. môže vzniknúť právo na odpoveď i právo na opravu. Sama okolnosť, že sa

verejnosť o niečo zaujíma, nerobí z predmetu jej záujmu vec verejného záujmu. Účelom ochrany slobody prejavu aj práva na informácie nie je ohováranie, klebety, vyvolávanie škandálov a nenávisť iba preto, že sa týkajú osoby či osôb, ktoré sú verejnosti známe."

Súd ako nedôvodnú vyhodnotil aj námietku, že nadpis odpovede nespĺňa zákonné požiadavky. Podľa § 8 ods. 5 Tlačového zákona text odpovede formuluje osoba, ktorá podáva žiadosť o odpoveď. K predloženému textu odpovede sa pripojuje označenie "odpoveď" spolu s menom a priezviskom alebo názvom žiadateľa o uverejnenie odpovede. Je síce pravdou, že tlačový zákon výslovne neurčuje, kto k odpovedi pripája označenie odpoveď spolu s menom a priezviskom žiadateľa, avšak zo systematického výkladu je zrejmé, že táto povinnosť zaťažuje vydavateľa periodického tlače, keďže v ňom je uvedená v ods. 6 § 8 tlačového zákona, ktorý výslovne v ostatnej časti ustanovuje iba povinnosť vydavateľa periodického tlače, na rozdiel od ods. 4 citovaného zákonného ustanovenia, ktorý naopak formuluje povinnosť žiadateľa o uverejnenie odpovede.

K námietke odporcu, že výroky z Článku sa nedotýkajú cti, dôstojnosti a súkromia navrhovateľa súd uvádza, že vyhodnotenie tejto skutočnosti nepatrí odporcovi. Ide o subjektívne pociťovanie poškodenia cti, dôstojnosti alebo súkromia dotknutou osobou, ktorá samotná môže vyhodnotiť, či nejaké tvrdenie zasiahlo do jej osobnostných práv v závislosti na tom, ako vnútorne takúto situáciu vyhodnotila a pociťuje ju.

Odporca ďalej namietal, že navrhovateľ sa v odpovedi neobmedzil na skutkové tvrdenia, ktorými by napádané skutkové tvrdenia z Článku poprel, doplnil, spresnil alebo vysvetlil - text odpovede je nad rámec týchto obmedzení a niektoré jej časti sa Článku vôbec netýkajú a že odpoveď obsahuje aj hodnotiace úsudky, čo tlačový zákon nepripúšťa. Súd aj túto námietku odporcu vyhodnotil ako nedôvodnú (s výnimkou posledného odseku žiadosti). Podľa názoru súdu dotknutá osoba má právo uviesť uverejnené skutkové tvrdenie na pravú mieru vlastným opisom skutkových tvrdení a môže vlastnými slovami vyložiť celý skutkový dej, upresniť niektoré skutočnosti, ak to považuje za svojho hľadiska za dôležité, prípadne ich doplniť a ponúknuť tak verejnosti vlastnú verziu skutkových okolností (porovnaj napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 3 Cdo/61/2011 z 28.10.2013).

Napriek tomu, že podľa súdu navrhovateľ v súvislosti s jeho postavením osoby v hmotnej núdzi mal právo uviesť okolnosti, ktoré s tým súviseli, t.j. uviesť to, že nepriaznivej majetkovej situácii sa nachádza aj z dôvodu jemu nevyplatených pohľadávok, posledný odsek navrhovanej odpovede súd považoval za presahujúci rozsah odpovede, ktorý by bolo možné akceptovať v rámci jeho práva na odpoveď. Je pravdou, že predsedu predstavenstva právnickej osoby je možné zistiť z Obchodného registra, avšak posledný odsek navrhovanej odpovede podľa súdu nesmeruje k tomu, aby navrhovateľ vlastnými slovami objasnil jeho majetkové pomery resp. okolnosti súvisiace s jeho postavením osoby v hmotnej núdzi. Prípadné majetkové alebo personálne prepojenie osôb bývalého a súčasného vydavateľa denníka SME podľa súdu nesúvisí s objasnením postavenia navrhovateľa ako osoby v hmotnej núdzi a teda presahuje zákonný rámec ustanovený v § 8 ods. 4 Tlačového zákona. Posledný odsek navrhovanej odpovede navyše zasahuje do práv tretej osoby - p. V. a teda je v rozpore s § 8 ods. 7 písm. e) Tlačového zákona. Súd sa nestotožňuje s názorom navrhovateľa, že tento odsek obsahuje len údaje, ktoré je možné zistiť v Obchodnom registri. Formulácia tohto odseku, v nadväznosti na ostatný text navrhovanej odpovede indikuje, že p. V. je osoba zodpovedná aspoň z časti za navrhovateľove nepriaznivé majetkové pomery. Toto rozhodne nezodpovedá skutočnosti, keďže p. V. v čase vydania rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I č. k. 22C 25/2002-155 zo dňa 11.4.2011 (z ktorého navrhovateľovi vznikla pohľadávka voči bývalému vydavateľovi denníka SME) už viac ako 10 rokov nebol akokoľvek oprávnený spolupodieľať sa na rozhodovaní dlžníka navrhovateľa - spoločnosti VMV a.s. v likvidácii (predsedom predstavenstva bol do 18.10.2000). Teda formulácia posledného odseku nepravdivo indikujúca spoluzodpovednosť p. V. na majetkových pomeroch navrhovateľa zasahuje do práv p. V., čo tlačový zákon nepripúšťa.

Pretože formulácia posledného odseku navrhovanej odpovede v kontexte celej navrhovanej odpovede zasahuje nedovoleným spôsobom do práv p. V. a je v rozpore s § 8 ods. 7 písm. e) Tlačového zákona a obsahovo presahuje zákonný rámec ustanovený v § 8 ods. 4 Tlačového zákona, súd návrh navrhovateľa vyhodnotil v celom rozsahu ako nedôvodný a zamietol ho.

Súd nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy a nezaoberal sa ostatnými námietkami účastníkov konania, pretože to vzhľadom na vyššie prezentované právne posúdenie veci považoval za nadbytočné.

Podľa § 151 ods. 3 O.s.p., v zložitých prípadoch, najmä z dôvodu väčšieho počtu účastníkov konania alebo väčšieho počtu nárokov uplatňovaných v konaní súd môže rozhodnúť, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej; ustanovenie § 166 sa nepoužije. Ustanovenia odsekov 1 a 2 platia primerane s tým, že lehota troch pracovných dní plynie od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 151 ods. 3 O.s.p.

Poučenie:

Účastník konania môže napadnúť rozhodnutie súdu I. stupňa odvolaním.

Odvolanie sa podáva do 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje (§ 204 ods. 1, O.s.p.)

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.)
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie. (§ 205 ods. 1, 2 O.s.p.)

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.